

سلول زیستی شهری؛

رهیافتی در راه دستیابی به پایداری شهری

نوتاش دادجو*۱

۱-کارشناسی معماری و کارشناسی ارشد طراحی محیط زیست، (N.dadjoo@ut.ac.ir)

چکیده

توسعه نامتوازن شهرها به سبب در نظر نگرفتن مسائل زیست محیطی و توسعه پایدار در کنار سوء مدیریتها، مشکلات شدیدی از جمله آلودگی های آب و هوا، جزایر حرارتی و بسیاری موارد دیگر را به دنبال داشته است. ادامه این روند علاوه بر فروردن شهر در گردابی از مشکلات درهم تنیده، سبب بروز و تشدید بحران های زیست محیطی در مقیاس های کلان نیز خواهد شد. در این بین صنعت ساختمان عاملی مهم در بروز و تشدید این بحران ها بوده که بخش درخور توجهی از عوامل تغییرات اقلیمی از آن ناشی می شود. در این پژوهش با محور قرار دادن ساختمان به عنوان عنصر کوچک و کلیدی شهری سعی شده است تا مدلی کارا برای تبدیل آن به سازه های دوگانه در جهت خدمت به انسان و محیط زیست پیشنهاد گردد. سازه پیشنهادی در این مدل سلول زیستی شهری نام گرفته است که با تبدیل ساختمان به سازه های تولیدکننده از لحاظ ماده و انرژی سعی در ایجاد استقلالی نسبی برای ساختمان از عناصر خارجی دارد. همچنین جایگزینی سطوح سخت با سطوح زیستی و افزایش بازدهی زیستی این سازه ها مدنظر بوده به طوری که بتوانند خدمات اکولوژیکی مناسبی در بعد خرد ارائه نمایند. در انتها این مقاله با انجام مطالعات کتابخانه ای و استفاده از اسناد و مراجع مرتبط و بهره گیری از شیوه توصیفی- تحلیلی تحقق اهداف خود را پیگیری می نماید. احیای اکوسیستم های طبیعی شهر و پیشروی به سوی رسیدن به پایداری شهری در مسیر توسعه پایدار از نتایج گسترش این نوع سازه ها در شهر خواهد بود.

واژه های کلیدی: سلول زیستی، معماری، شهر، پایداری، اکولوژی، اکوسیستم